

Миколі Балсанові

Густими барвами земними
Він звеселяє полотно,
І чим рясніш воно цвістиме,
Тим довше житиме воно.

Не кожну фарбу, що потрапить
Йому під руку, він бере,
Життя не кожний марний клопоть,-
Лиш те з життя, що не умре!

Але буває, що в дрібниці
У сонця відсвіті легкім
Велике сяєво таїться,
Як в іскрі — блискавка і грім.

Листка осіннє опадання,
Повита інеєм трава,-
Вість про весняне розцвітання,
Розгадка давнього нова!

Та найпишніше там цвітіння,
Найвище серце там зліта,
Де рух, де дія, де горіння,
Чуттів і мислей повнота.

Тому він з пристрастю такою
Малює море без країв,
Часи не сну, а неспокою,
Великих Партії сивів.

Він пильний, сміливий, стоокий,
Ніщо від нього не втече,
Минулі і майбутні роки
Він підіймає на плече.

Він — труд, він — гнів, він — спів любові,
Він там, де люди й боротьба,
Він — братній усміх юнакові,
Він — меч повсталого раба.

І ми читаємо з картини:
Яке глибоке щастя — жить,
Буть гідним імені людини,
Народу й людськості служить!

12 жовтня 1954 р